

de paagældende Ting, kan vide Besked og for Skade tage sig i Vare.

Men man er ikke blevet staaende her ved; man har i vor Ret yderligere i stigende Omfang gjort Underpanthaverens Ret afhængig af Tilfældigheder, der indtræffer, efter at Underpantet er stiftet, og som han praktisk talt er ude af Stand til at beherske. Det kan allerede være, hvad det er, at det er bestemt, at Underpant i Løsøre falder i Konkurs, naar Pantebrevet ikke er 8 Uger gammelt, selv om det til fulde oplyses, at Pantsætteren var fuldt solvent, den Gang Pantsætningen fandt Sted. Dette kan man uden Vanskelighed forsonse sig med, thi Panthaveren kan jo klare sig ved at vente med at ordne Sagen endeligt, indtil Pantebrevet er 8 Uger gammelt, han kan lade de Pengé, der skal udbetales for Pantebrevet, staa i Depositum saa længe. Men yderligere er det allerede i Forordningen af 28. Juli 1841 bestemt, at naar Pantsætteren flytter, skal Panthaveren lade foretage fornyet Tinglæsning ved det nye Værneting, som Pantsætteren nu faar. Det er en Bestemmelse, som maaske i 1841 kunde være meget acceptabel; da var Befolkningen nemlig meget mere fastsiddende end nu, og almindeligvis kunde en Panthaver vel holde sig underrettet om, hvor hans Pantsætter flyttede hen. Men efterhaanden som Forholdene har udviklet sig derhen, at Folk flytter meget mere og meget lettere, er det en umulig Fordring at stille til Panthaveren, at han til enhver Tid skal kunne holde sig underrettet om, hvor Pantsætteren er flyttet hen. Det er naturligvis noget, der særlig vil gøre sig gældende i Hovedstaden, thi hvorledes skal en Panthaver stadig kunne holde sig underrettet om, hvorvidt hans Pantsætter bor i København, paa Frederiksberg eller i Hellerup? Forholdet vil altsaa blive det, at Panthaveren let kan miste sin Ret ved, at der indtræffer noget, han ikke kan beherske og forudse, nemlig at Pantsætteren flytter. Men hertil kommer, at det yderligere i Lovforslaget forlanges, at hvis Pantsætteren sælger en af de pantsatte Ting eller maaske alt, skal Panthaveren sørge for, at der inden to Maaneder efter Ejerskifte sker fornyet Tinglysning ved den nye Ejers personlige Værneting. Det er praktisk talt en umulig Fordring at stille til Panthaveren, at han til enhver Tid skal holde sig underrettet om, hvor alle de pantsatte Ting befinder sig. Han kan jo ikke en Gang hver anden Maaned indfinde sig hos Pantsætteren og forlange at se, om alle Tingene er der — jeg bortser fra, at det kunde jo være, at de Ting, han saa, var

bortflyttet, men var til Stede i det Øjeblik, han var der, og blev ført bort igen den næste Dag. Forholdet vil altsaa være her som i det andet Tilfælde, at Panthaverens Ret bliver afhængig af Tilfældigheder, af senere indtræffende Tilfældigheder, som han ikke kan beherske og ikke forudse i det Øjeblik, da Panteretten stiftes.

Retten kan altsaa smuldre ganske hen mellem Fingrene paa ham. Det forekommer mig, at en saadan Ret har noget meget utiltalende ved sig, og det vilde efter min Mening være rigtigt at undersøge, hvorvidt man overhovedet mener at burde gøre Underpant i Løsøre til Kreditbasis i større eller mindre Grad og med større eller mindre Virkning. Men den Ret, man saa mener at kunne indrømme Panthaveren, maa han efter min Mening kunne beholde, uden at der stilles andre juridiske Betingelser op end dem, han er i Stand til at honorere; man bør ikke byde ham en Ret, som saaledes kan smuldre hen mellem Fingrene paa ham. Jeg vil henstille, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

Nu er jeg forberedt paa, at den højtærede Minister maaske vil sige, at dette er et Spørgsmaal, som man ikke kan vente at faa overvejet og besvaret i den Tid, der her stilles til Raadighed. Jeg kunde ogsaa bøje mig for et saadant Ræsonnement, men vilde da sige, at saa var der ikke Grund til her at gaa videre i Retning af at svække Panthaverens Ret, end man er gaaet i Forvejen, saa vilde jeg foretrække, at man lod statts quo bestaa, indtil man bliver i Stand til at foretage en grundig Overvejelse. Det vilde altsaa sige, at man lod Bestemmelsen om, at der skal ske fornyet Tinglysning inden to Maaneder efter, at en pantsat Ting har skiftet Ejer, udgaa af dette Lovforslag og lader Spørgsmaalet bero til fremtidig Overvejelse.

I øvrigt er der kun en enkelt Ting, jeg kunde ønske at nævne. Det hedder i Lovforslagets § 51: „Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1928. Dog kan det ved kgl. Anordning bestemmes, at Loven skal træde i Kraft fra et tidligere Tidspunkt.“ Den sidste Bestemmelse, maa jeg tilstaa, synes jeg ikke om. Jeg mener, at de Folk, der skal rette sig efter Loven, har Krav paa i god Tid og bestemt at faa at vide, naar Loven træder i Kraft. Hvis den højtærede Minister vil sige: Jeg mener, at jeg kan være færdig med mine Forberedelser allerede 1. Oktober 1927 eller 1. Juli 1927, vil jeg bøje mig derfor, og saa kan vi nu bestemme et saadant Tidspunkt. Derimod er jeg ganske imod, at man i Loven bestemmer et Tids-